

sit Spørgsmaal og samtidig lod sin Haand stryge med et ligesom tilgivende Kærtegn ned over hendes Haar, mumlede hun:

„Det gør jeg vel nok.“

„Ja, for det er da endelig det, det kommer an paa, mit Barn, at I bægge tror, det kan blive til Lykke for Jer. For skønt det jo rigtignok er helt underligt for en anden at tænke paa, saa — naar det nu en Gang er blevet saadan — saa kan man jo kun bede Vorherre om at lægge sin Velsignelse til.“

„— sin Velsignelse til,“ gentog Faderen hurtigt; det begyndte at lysne til Smil i hans Ansigt.

„Naar nu bare Folk ikke vil se for ilde til det, . . . det er det, jeg frygter mest,“ vedblev Else. „Det fejler vel næppe, at der vil komme til at gaa en Del ond Snak om det; og kanske er der endogsaa dem, der lige ud vil mene, at vi har været med til at lave alt detteherre med Kap’lanan, bare for at lokke ham til vos. Men det faar man jo se at komme over.“

„Aa, man kan vel ikke ha’e saa meget at snakke om,“ prøvede Anders Jørgen forsigtigt. „Folk kender jo da nok Kap’lanan nu.“

Else plejede ikke at høre synderlig efter, hvad han sagde; og heller ikke nu lagde hun Mærke til hans Tale, men blev staaende tavs og saae med bekymret Tankefuldhed paa Datteren, der stadig ikke rørte sig.

Efter en Stunds Forløb sagde hun, halvt undseligt:

„Ja saa kommer han . . . din . . . jeg mener Kap’lanan, maaske her idag?“

„Han kommer i Formiddag,“ mumlede Hansine.

„Ja, saa maa vi se at komme til Arbejdet. Her skulde dog se lidt ordentligt ud, til han kommer. Han skulde dog ikke gerne mærke andet, end at han var velkommen . . . Du, Anders, maa ogsaa hæge dig lidt, naar du har givet Kvæget.“

„Jeg?“ sagde den gamle Mand forbavset og saae